

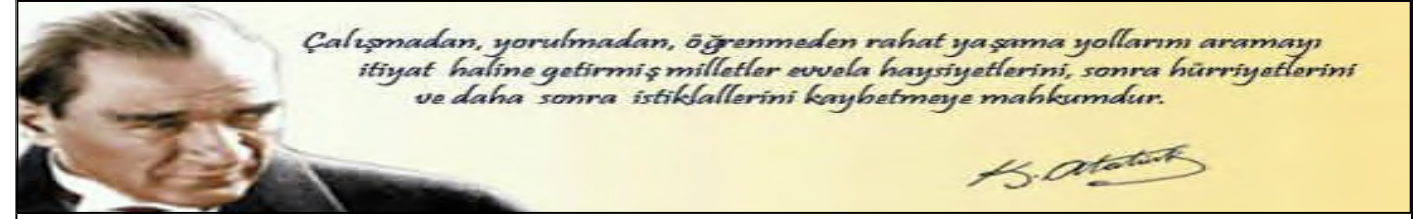
Sahibi:
Turgutlu Lisesi adına Duran CAN
Genel Koordinatörler:
Tuncel ÖLGÜN (TDE ÖĞRETMENİ)
Sukan AKKOYUN (TDE ÖĞRETMENİ)

Yayın Kurulu
Büşra Kadriye ÇELİK-Ceren SEZER
Melihat ÖZER-Hiranur DOĞAN
Elif DEMİR-Kardelen TUNÇEL
Saliha AYAS-Zekiye HALİŞÇELİK
Sena Sultan ŞAHİN-İlayda YURTTAŞ
Taylan ACAR-Berkay Taha ORDAHAN
Yiğit Sabri ÖNİZ-Didesu YILMAZ
Sinem TANRISEVDİ-Ümmü ÇAYVAZ
Selinay KARACA-Maruf SARUHAN
Önder PİRÇEK-Cemal GÜNDÜZ
Süleyman ÖZGEN-Buse KARATAŞ
Nilaynaz TUNA-Filiz ÇAKMAKÇI

GÜLMECE-DÜŞÜNMECE

Bir insanın dünya üzerinde yürüyebileceği en uzun yol, 22.387 km'dir. 🌍 Bu yolu yürür müydünüz ?

Sanat, Spor, Haber...

Nisan ayı sayımız ile karşınızdayız. Bu yıl Mart ayı epey soğuk ve sıkıntılı geçti. Dileyelim ki Nisan ayı sıcak yaz mevsiminin habercisi olsun. Biz de "Lisenin Sesi" olarak sizlere daha sıcak, daha güzel haberler verebilelim.

Bu sayımızda arkadaşlarımızın yazar ve kitap incelemelerini, okulumuzda gerçekleştirilen etkinlikleri, sanatsal ve sportif faaliyetleri bulacaksınız. İyi okumalar...

1957, Çanakkale'ye iki bacakla koşarak gidip tek bacakla geri dönen, Çanakkale'yi geçilmez yapan İspartalı gazilerimiz; İsmail ve Yusuf amcalar.

#ÇanakkaleGeçilmez!

Çanakkale'nin Kadın Kahramanları

Kimi savaştı kimi hasta baktı kimi yardım topladı... Türk kadını hem cephede hem cephe gerisinde vatanına hizmet etti. Ateşi ve mücadeleyi en önde göğüsledi. Türk kadını hem cephede hem de cephe gerisinde ülkesine, vatanına, milletine hizmet etmiştir. Savaş sırasında toplumda hak ettiği rolü elde etmek için tüm benliğiyle; "savaşan", "hasta bakan", "yardım toplayan", "çalışan", "anne-eş-kardeş" kimliğiyle her alanda faaliyet göstermiştir. Kayıplarını büyük bir metanetle karşılamış ve "vatan sağ olsun" demiştir. Türk kadını cephele erkekle omuz omuza düşmana karşı savaşırken cephe gerisinde de çeşitli faaliyetleri ile savaşa destek vermiştir. Özellikle Balkan Muharebeleri sırasında tecrübe kazanan Türk kadını, savaş sürecinde açtıkları dernekler ile büyük bir fedakârlıkla ve gayretle çalışarak; asker evlatlarını cephele kaderine terk etmemiştir. Yaşanmayan bayramlarıyla, kapının kolunda yarını, nişanlısını bekledikleri, gurbet elde vuslatı beklerken ölüme gittikleri

ŞEMSİ NENE

1954 yılında babamın memuriyeti dolayısıyla Sındırgı'dan

Balıkesir'e geldik. Babam daha önce gelmiş, bir evin üst katını bize kiralamıştı. Alt katta ev sahibi yaşlı kadın oturuyordu. 16 yaşında evlenmiş, kısa bir süre evli kalmış, seferberlikte eşi ihtiyat zabiti (yedek subay) olarak askere alınıp Çanakkale'ye gönderilmiş. Eşinin Çanakkale'den gönderdiği mektuplar ve zarflarını evinin içeriye bakan pencerelerine yapıştırmıştı. Kim bilir neler yazıyordu o mektuplarda? Ama nene her sabah namazdan sonra her mektubu ayrı ayrı okur, her

mektubun ardın kocası için dua ederdi. Şemsi Nene "yakmacılık" denilen bir usul ile çibanları iyileştirir, geçimini böyle sağlardı. Geleni gideni çok olmasına rağmen Şemsi Nene hiç sokağa çıkmazdı. "Nasıl çıkarım, beymim Çanakkale'ye giderken dış kapısının arkasında ellerimi tuttu, gözlerimin içine bakarak beni evde bekle diye geleceğim diye söz verirdi. Nasıl sokağa çıkabilirim?" köşedeki karanlık odasında her gece onun için süslenir, düğününde taktığı iri taneli gerdanlığı takardı.

Nenenin hiç çıkmadığı evden yıllar sonra cenazesi çıktı. Ev yıkılıp gitti ve uzun süre boş kaldı. Arkasından şehidinin ardından söylediği bir güzel manisi kaldı.
*Esme rüzgâr kal artık
Gözüm yaşlı sel artık
Çanakkale' de kaldın
Çok bekletme gel artık*

İVRİNDİLİ MEHMETÇİK

Zor günlerdir, kara günlerdir, köyde erkeklerin kalmadığı günlerdir, çöpten adam arandığı günlerdir. Bir gün gene gönüllü toplamaya gelirler. Vatanın zorda olduğu öyle günlerdir ki "Gönüllü müsün" sorulmaz bile. Boya posa bakılır, yürü Çanakkale'ye denir. Bu "yürü ölüme" demektir. Bomba seslerinin derinden derine duyulduğu, herkesin asker olduğu günlerdir.

Bir gün gene asker toplamaya gelirler köye. Çavuş, bakar, gençler yirmi kişiyi seçer. Yirmi delikanlı 18'inden büyükler çoktan askere gitmişlerdir. Şimdi sıra onlardadır. Muhtar çavuşa söz verir. Yarın yirmi kişiyi getirip şubeye teslim edecektir. Sabah olur, büyük tesadüf o gece gençlerden biri vefat etmiştir. Oysa muhtar yirmi kişi getireceğine söz vermiştir.

Çare hemen bulunur, kız kardeşi vardır. Hemen saçları kesilip erkek kıyafetine sokulur. Henüz diğerlerinin de sakalı bıyığı çıkmamış olduğundan farkına bile varılmaz. Gider Çanakkale'ye ve kardeşinin yerine askere giden bu kız Çanakkale cephesinde harp bitince gönderildiği Gazze Cephesi'nde şehit düştüğü duyulur. Kız olduğunu sadece kendi mangasındaki köylüleri bilmektedir. Sonuna kadar bu sır saklanır. O şimdi Gazze Cephesi'nde kardeşleriyle "Mehmetçik"

OKULUMUZDAN HABERLER

PİKNİKTE MİYİZ?

Okulumuzun halı sahası havaların güzelleşmesiyle adeta piknik alanına döndü. Arkadaşlarımız öğle aralarında yanlarında getirdikleri veya satın aldıkları yiyecekleri saha zeminine oturarak yiyorlar. Görüntü itibarıyla kırdaki pikniği andıran bu güzel görüntüler eminim ki sizin de iştahınızı ısıtacak.

FOTOGRAF SERGİSİ

Okulumuz resim öğretmenleri tarafından 18 Mart Çanakkale Zaferi münasebetiyle okul giriş katında bir sergi açıldı. Sergi arkadaşlarımız tarafından ilgiyle

karşılandı.

18 MART ÇANAKKALE ZAFERİ PROGRAMI

Arkadaşlarımız Çanakkale Zaferimizin 107 yılında okulumuza yakışır bir program hazırladı. Programda Almanca öğretmenimiz sayın Abdullah BOYACI etkileyici konuşmasıyla herkesi kendisine hayran bıraktı.

BİZDEN YAZILAR

BİR ŞİİR

YAŞASIN ÇANAKKALE ZAFERİ

Her Türküz biz
Türk Şehidiyiz biz
Bu bayrak için canımızı feda ederiz
Yaşasın Çanakkale Zaferi

Biz Atatürk Gocuklarıyız
Bir Parça Atatürk'üz herimiz
Bu bayrak için gözümüzü kırpmadan ölürüz
Yaşasın Çanakkale Zaferi

Tüm Şehitlere minnettarlığımız bitmez
Kanımız deküler ama bayrağımızı indirmeyiz
Bu bayrak için Atatürk'ün yolundan gideriz
Yaşasın Çanakkale Zaferi

Vatanı, bayrağımızı, şehitlerimizi...
Sizleri her zaman önemseyeceğiz
İstiklal Marşımızı sinifimize dek okuyacağız
Yaşasın Çanakkale Zaferi

Ezanlarımız susturulmasına izin veremeyeceğiz
İstiklal Marşını bir daha yazılmayacağı
Aldığımız denemede kimsin kasıyız
Yaşasın Çanakkale Zaferi

Merve OLGUN
11-B

BİLİYOR MUYDUNUZ?

Türkçe'de Hangi dilden kaç kelime var?

		Örnek
1)	Arapça	6467 Hukuk
2)	Fransızca	5253 Üniversite
3)	Farsça	1359 Eczane
4)	İngilizce	485 Futbol
5)	Rumca	400 Domates
6)	Almanca	98 Dekan
7)	İtalyanca	89 Gazete
8)	Latince	78 Ağustos
9)	Yunanca	48 Efendi
10)	Rusça	44 Semaver

SEVGİ NEYDİ?

Birinin önceliği olmaktan daha güzel mevki bilmiyorum.

Cemal Süreya

Mektubun gecikti gene.
Belki de ne yazacağımı kestiremiyorsun.
Oysa adımı yazman yeter.
Görünce içim aydınlanıyor.

Ahmed Arif

Beni üzdün diyemiyorum ama

Neşet Ertaş'ın bir sözünü hatırlatabilirim;

"Yazımı kışa çevirdin."

Kadınlar yavaş yavaş unuttur.
Önce yaradan başlar,
Sonra yarayı açandan.

Frida Kahlo

BİZDEN YAZILAR

Mustafa Kutlu kimdir?

1945'te Erzincan'da doğdu. Erzincan Lisesi'ni (1963), Erzurum Atatürk Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünü bitirdi (1968). Tunceli ve İstanbul'da edebiyat öğretmenliği yaptı. Öğretmenlikten ayrılarak (1974) Dergâh Yayınları'nda idareci olarak çalışmaya başladı. Hareket ve Dergâh dergileriyle, Türk Dili Edebiyatı Ansiklopedisi'nin yayın faaliyetlerini yürüttü. Senaryolar yazdı. Televizyonda sohbet programları yaptı.

Yahu kim bu Mustafa Kutlu?

Mustafa kutlu ile birçok okulda olduğu gibi okulumuzda Anadolu mektebi yazar okumalarıyla tanıdı. Peki Kutlu'yu ve yazılarını bu kadar değerli kılan neydi? Aslında bu sorunun cevabını kendisinden almış bulunmaktayız kendisinin de dediği gibi "kitaplarının bu kadar sevilmesinin ve tutmasının tek sebebi vardır o da tamamen kitaplarına samimi bir dil yansıtmandan kaynaklıdır." Kutlunun kitaplarında da fazlasıyla gördüğümüz üzere kahramanlarının neredeyse hepsinin hayatımızın bir köşesinde yer edindiğini görebiliriz. Kutlu üzerine yazılan her yazının, her kahramanın kalbinizde bir iz bırakacağından eminim. Mavi kuşun hikayesini okurken şaşkınlıktan dilinizi yutacağınız, iyiler ölmezi okuyunca hem öfkelenip hem de duyulanacağınız, uzun hikayeyi okurken vay be ne aşklar varmış diyeceğinize eminim. Kutlunun gayet akıcı ve sade bir dil kullandığı kitapları insanı bazen bir vagona bazen bir arabada bazen ise bir trende derin yolculuklara sürüklediğini görebileceksiniz. Umudun, eğitimin, eşitsizliklerin, hayatın ağır ve acımasız taraflarını, aşkı ve kaderi ustaca işlemesi bir yana dursun herkesin bu dertlerden nasibini almış olması da insanı bu kitaplara daha fazla bağlıyor. Hayatın sadece hayattan ibaret olmadığını gökyüzünün, bulutların, umudun, aşkın, sevginin, denizlerin, kuşların ve kafanızı kaldırdığınızda görebileceğiniz nice güzelliklerin olduğunu bana her yazının sonunda hatırlatan kutlunun görevini bu kez ben yapmak istiyorum. Hayatınızın sadece iki kol, iki bacak ve bir kafadan ibaret olmadığını her daim mutluluklarınızın tıpkı bir gölge gibi sizin yanınızda olduğunu ve girdiğiniz imtihanların sizi bir çıkmaza sokacağını sakın ha düşünmeyin. Hem ne demiş kutlu

"umudunu kaybetmeyeceksin arkadaş. Kaybettin için bitti." Özge ÖZGÜR

Bu kitaba başlamadan önce yazarımızın "İyiler Ölmez" derken bu kadar haklı olacağını tahmin etmemiştim. Ama iyiliklerini umutlarının taşıdığını görünce gerçekten de evliyaların ve iyilerin her zaman yaşayabileceğini anladım.

Bu kitapta da "Dörtler makamı" yaşatmaya devam ediyor. Üç sevda ve bir felek vurgunu iyilikleri ve umutları ile bu kitaptan geleceğe doğru gidiyorlar. Onlar acıları her ne olursa olsun her zaman iyiliklerini ve merhamet duygularını karşılıksız veriyorlar etrafındakilere. Birbirlerinin yaralarını iyileştirerek, acılarını hafifleterek hayattaki tüm imtihanlara karşı beraber gidiyorlar. Giderlerken insanlara hayatın imtihanlarını Kutlu'nun yalın üslubu ve itiraz edişleriyle iletiyorlar. Tabi ilk kez Kutlu'nun kitabın sonunda meraklı bırakmaması ve düşündürmesi bu insanları sadece türbelerde değil zihnimizde de hatırlamamıza yardımcı oluyor.

GÜLBEYAZ AVCI

OKULUMUZDAN HABERLER

Okulumuzda Deprem Tatbikatı

"2022 Afet Tatbikat Yılı" kapsamında Türkiye genelindeki tüm okullarla eş zamanlı olarak düzenlenen Deprem Anı ve Tahliye Tatbikatı Kaymakamımız Sn. Ali YILMAZ'ın teşrifleri ve ilçe Milli Eğitim Müdürümüz Sn. Mehmet ÖLMEZ'in katılımıyla Turgutlu Lisesinde gerçekleştirildi. Tatbikatta Turgutlu İtfaiye Amirliği tarafından bir kurgu üzerinde olası yangınlarda nasıl hareket edilmesi gerektiği, yangın tüpünün nasıl kullanılacağı gösterildi. Başarılı bir şekilde gerçekleştirilen tatbikatta Sayın Kaymakamımız Ali YILMAZ öğrencilere hitap ederek bir deprem ülkesi olan ülkemizde bu tür tatbikatların çok önemli olduğunu vurguladı.

1. Sayfadan devam...

MÜCAHİDE HATİCE HANIM

Unutulmuş kadın kahramanlarımızdan birisi de Hatice Hanım'dır. Türk Kadınlarının işgal ettiği mevkiler malumdur. Kadınlarımız bilhassa Milli mücadelenin en ağır ve şerefli vazifeleri icra etmişler, zaferin temeli olmuşlardır. Anadolu muharebesine silahlıya iştirak eden, büyük fedakârlıklar yapan, yaralanan hatta şehit olan kadınlarımızın

miktarı az değildir.

Mücahede Hatice hanımın 14 Şaban 1342, 20 Mart Zafer'i Milli Gazete'ye verdiği beyanati:

"İzmir'in Kemalpaşa Nif kazasının Ahmetli köyünden Hacı Halilzadelerdenim. Babam merhum Mehmet Efendi'dir. Çanakkale'de Anafartalar'da 5+6. Fırka'da silahımla muharebelere iştirak ettim. Adım Ahmet idi. Benim kadın olduğumu kimse bilmiyordu. Şarapnel ve kurşunlarla dokuz yerimden yaralandım. Milli muharebelerimizde gönüllü olarak katıldım. İzmir işgal altında iken İzmir'de idim. Mösyöler, Yunanlılar ile birlikte kışlamıza hücum ettiler. Yaralanan askerlerimizi İzmir Guraba Hastanesine yerleştiriyordum.

İşgalden sonra kazamıza geldim. Çakır Mehmet Ağanın evinde kaldım. Yanyalı Arabacı Hasan yerli Hristiyanlarla birlikte beni Yunanlılara haber verdi. O sırada kadın hapisanesinde gardiyan Ayşe Hanım vardı. O kadın, Yunanlılardan çok işkence gördüğü halde hapisaneden tek bir kadın vermemiştir. Kazamızın sayılı kahramanlarından biri olmuştur. Yunanlılar beni esir ettiler. On muhafız askerle yola çıkardılar. Yolda bir arabaya dek geldik ve beni arabaya naklettiler. Mola sırasında şoförlüğü iyi bildiğimden arabadaki silahlarla arabayı aldım ve kaçtım. Arkamdan koşan Yunan askerlerini tepeledik.

Manisa'ya kadar firar ettikten sonra Manisa Müftüsü bizi İstanbul'a kaçırdı. İnönü Muharebelerinde bulundum. Hasta bakıcı idim sonraki menzirim Kütahya cephesi ve Dumanlı, Çay Muharebelerine katıldım. Kurtuluşu Ankara'da gördüm. Memleketime döndüğümde beni hayretle karşıladılar, beni öldü zannediyorlarmış. Öksüz büyüdüm, babaannem beni terbiye etti, yetiştirdi. Küçük yaşta askerlerin talimlerini görür, askerliğe arzu beslerdim. Bu arzu beni birçok muhabereye sürüklemiştir."

FETTAH EMİNE

Bigadiçli Fettah seferberlikte bütün Bigadiçli gençler gibi silah altına alınıyor. Emine ismi çevrede çok fazla kullanıldığı için aralarında ayırım yapabilmek için eşine Fettah'ın Emine denilmiş, zaman içinde Fettah Emine'ye dönüşmüştür. Fettah, Çanakkale'ye gitmiş Emine'de zaman durmuştu. Onun için kocası Fettah daha dün gitmiş. Bahçesinde incirler olgunlaşıyor, erikler, dutlar yerlere dökülüyor, nekendi yiyor ne de başkalarına yediyor. "Onları Fettah dikti. Onlar Fettah'ın geldiğinde sorarsa sonra ne derim ona?"

Derler ki; Emine Teyze hiç yatmamış. Bütün gece gözü kapının kolunda hep, şimdi açılır Fettah girer, diye...

Şimdi açılır, diye beklermiş. Derler ki, Emine Teyzenin evinde bir yatak varmış. Her gece onu yüklükten indirir yere serer hiç, ama hiç içine yatmamış.

Öldüğünde cenazesini oturur vaziyette gözleri kapının kolunda bulmuşlar. Bir eli de o içine hiç yatmadığı yatağın yastığı üzerindeymiş. Fettah Emine 1986'da Fettah'ına kavuştu. Belki de isimsiz bir çukurda Fettah'ını bekliyordur.

Fettah'ın Eminesi

Kaşlarının karası

Ne olunmaz dert imiş

Çanakkale yarası

ÇANAKKALE' DE BİR 'MELEK'

Çanakkale Deniz Muharebeleri esnasında Melek Hanım Çiftliği yakınında düşman donanmasının mayın tarama faaliyetini engellemek üzere set bataryaları kurulmuştu. Set bataryalarında görev yapan askerlerin muhtemel sağlık sorunlarını gidermek üzere bölgeye sevk edilen ilk sıhhiye birimi, bu bataryalara en yakın ve en uygun mevkiye bulunmasının yanı sıra kapalı ortam sağlaması nedeniyle Melek Hanım Çiftliği'nde kurulmuştu.

"Melek Hanım Çiftliği ismine, savaş sırasında askerlerin günlüklerinde, kıta komutanlarının emir ve talimatlarında, muharebe alanını ayrıntılı olarak gösteren Şevki Paşa haritasında rastlanmaktadır. Çiftlik bu ismi sahibi olan Melek Hanım'dan almıştır. Çiftliğin sahibesi hanımın adı gerçekten Melek mi idi, yoksa savaş sırasında çiftlik binasını revire, sargiyerine dönüştüren, elinde ne var ne yok askerin hizmetine sunan bu iyi kalpli, müşfik hanıma askerlerin gönülden yakıştırdıkları "Melek" sıfatı mı olduğu bilinmemektedir.

Melek Hanım'ın savaş sırasında çiftliğini terk etmediği, çiftlikte beraber yaşadığı yakınlarıyla askerlere yardımcı oldukları, bölgede bulunan kıta komutanlarıyla çektiikleri fotoğraflardan anlamak mümkündür.

Çiftlik binasında bulunan ve yeniden yapılandırılan hamam da ayrıca askerlerin temizlik ihtiyaçlarının giderilmesine imkân sağlıyordu. Özellikle bu yönüyle de Melek Hanım Çiftliği, savaş alanında âdeta bir sosyal tesis işlevi de görmüştü.

Melek Hanım savaş sırasında adını kendisinden alan çiftlik arazisinin yanı sıra çiftlikte bulunan iki binayı revir olarak Türk askerine tahsis ederek savaşta cephe gerisinde Türk ordusuna katkı sağlamıştır.

Bunun yanı sıra, Melek Hanım'ın, eldeki fotoğraflardan yola çıkarak baktığımızda, cepheye çiftlik bölgesinde zaman zaman

Savaş sırasında Melek Hanım Çiftliği'nde çekilmiş bir fotoğraf: Melek Hanım ve sağında Söğütbaşı cephesinde muharebe eden 1. Tümen'in Komutanı Cafer Tayyar (Eğilmez)

“YİRMİ BEŞ KURUŞ’UN AĞLATAN HİKAYESİ ”

Seferberliğin ilânıyla beraber, Ayvalık'taki 9. Tümen'e bağlı 23. Alay ağırlıklılarıyla birlikte Soma'ya gelerek, trenle Bandırma üzerinden Tekirdağ'a sevk edildi. 23. Alay'ın Burhaniye'de bulunan bir piyade taburu, mesafenin daha kısa olacağı hesabıyla, Burhaniye–Edremit–Çanakkale yoluyla cepheye sevk edildi. Bu tabur yürüyüşe geçmeden önce, geçecekleri yollara yakın köylere, gönderdikleri çavuşlar vasıtasıyla, geçecekleri gün ve saat belirtilerek, köylülerden asker için yemek hazırlamalarını, misafir olarak geceleyecekleri yerleri hazırlamalarını istedi. Böylece yürüyüş sırasında, asker için iase ve ibate (yeme ve barınma) telaşından bir ölçüde kurtulmuş olunuyordu. Aynı şekilde, o yıllarda henüz bir köy olan Havran'a gelen çavuşlar, muhtardan kendilerine kaç kişilik, yemek ve yatak hazırlayabileceklerini sorunca.

Muhtar:

"Burasının köy olduğuna bakmayın. Burası büyük bir köydür. Sizin taburun hepsini ağırlayabiliriz, yedirir içiririz.. Merak etmeyin deyince askerler, köyden ayrıldı. Gerçekten de belirtilen günde Havranlılar, bir tabur askeri duyuracak kadar yemek hazırlamışlar, yatacak yerlerini hazırlamışlardı. Tabur Havran yakınlarına geldiğinde, Tabur Kumandanı, Edremit'in çok yakın olduğu ve çok daha büyük olduğunu düşünerek, Havran'a sadece bir bölük asker yollamıştı. Bir taburluk hazırlanan yemek, bir bölüğe göre çok çok fazla gelmiş, artmış, hatta ertesi güne bile kalmıştı. Bir taburluk yatacak yer hazırlayan Havran Muhtarı, gelen askerleri sadece büyük evlere taksim ederek, küçük ve fakir evlere yük olmasın diye kimseyi göndermemişti.

Bölük kumandanı şöyle anlatıyor:

“Ben her zaman, seferi

durumlarda en geç yatar ve en erken kalkarım. Askerleri evlere dağıttıktan sonra, sokaklarda dolaşmaya başladım. Yavaş yavaş evlerin ışıkları sönüyordu. Asker yatmaya, uyumaya başlamıştı. Aydınlatma olmadığı için sokaklar zifiri karanlıktı. En son birkaç evde ışık kalmıştı. Onlar da sönünce ben de gidip yatacaktım. Sokakta, birden, iki büküm, bastonuna dayanarak yürüyen, ihtiyar bir kadına rastladım. Neredeyse çarpışacaktık. Aklma çeşit çeşit şeyler geldi. Kadına: "Nene, sen bu saatte sokakta ne arıyorsun?" diye sordum.

"Evlatlarımı arıyorum...

Oğullarımı arıyorum..."

"Kim senin evlâtların?"

"Dün bana muhtar, askerler gelecek, sana da misafir etmen için dokuz evlât vereceğim, dedi... Onlara yataklar hazırladım... Yemekler hazırladım... Gelmediler... Onları arıyorum.."

Bir tabura göre hazırlık yapan muhtar, bir bölük asker gelince, ağırlık olmasın diye, bu ihtiyar nineye, misafir etmesi için asker yollamamış. O yıllarda, kadınların hiçbir sosyal güvenceleri yoktu. Kimsesiz kadınlar, çok zor durumda kalıyorlar, çok zor geçiniyorlardı. Hiçbir gelirleri olmayan, bu yaşlı ve yoksul insanlar, bazen zeytinler silkildikten sonra gidip yerlerde kalan zeytinleri toplayarak, biraz gelir elde etmeye çalışıyorlar, buna da "başakçılık" deniyordu. Bu nene de böyle birisi olduğu için, muhtar acımış, ona kimse göndermemişti. Ama nene büyük sevinç içinde dokuz kişilik yer hazırlamış, yiyecek hazırlamıştı. "Nenenin çok üzüleceğini anladığımdan, ışıkları henüz sönmemiş bir eve gidip, daha yatmamış olan dokuz askeri neneyle birlikte yolladım... Kadıncağız nasıl sevindi bir görseniz... Ertesi gün sabah erkenden bölüğü yol üzerinde topladım, yoklamayı yaptıktan sonra, tam yürüyüş emri

verecekken, iki büküm, yaşlı bir kadın, bastonuna dayanarak elinde bir torba yanıma geldi. Galiba akşam karşılaştığım nene idi.

"Kumandan oğlum, bu torbada, evdeki bütün zeytinleri ne varsa koydum. Üstüne de biraz çökeleğim vardı onu koydum... Bunları benim asker oğullarıma yedir emi..."

Almasam, nenenin çok üzüleceğini anladığımdan, çavuşlardan birine işaret edip, elindeki torbayı aldırıldım. Nene bu sefer, sevinç içinde, avucunda sımsıkı tuttuğu bir mendili açtı. İçinden tek bir 25kuruş çıktı. Bana uzattı.

"Kumandan oğlum... biliyorum, çok az. Ama bütün param bu kadar... Bunu al, benim asker oğullarıma, hiç olmazsa bir çay içir, olur mu?..."

Şaşırıldım..

Biliyordum ki, nenenin başka parası yoktu... Bütün servetini getirmişti. Yirmi beş kuruşu aldım. Kaldırarak bölüğe gösterdim..

